

Illustratie vrij naar Otto Dix' Portret van journalist Sylvia von Harden, 1926

JEANNE PRISSER

Jeanne Prisser bericht over wat zich afspeelt in de voorhoede van de beeldende kunst. Deze week: grootse verwachtingen over de rodestickertjesdichtheid en een ode aan schijt hebben aan alles en iedereen.

Enschede 15 januari

Ik had veel eerder naar Enschede willen gaan. Die honderden 'betaalbare' kunstwerken hingen daar al sinds begin december, al het moois was er vast al tussenuit geplukt. Een verkooptentoonstelling met een heus concept: de kunstwerken zijn op A6- en A3-formaat, worden anoniem gepresenteerd, en zijn geselecteerd door We Like Art, een stichting die online en soms in tentoonstellingen kunst verkoopt. Goede kunst, let wel. Betrouwbare club, die We Like Art, dus ik bereidde me voor op een hoge rode stickerdichtheid. 'Size matters', noemden ze dit experiment in Enschede, want voor een A3 betaal je 500 euro, voor een A6 slechts 100 euro. Misschien viel er voor mij als laatkomer nog een pareltje uit te pikken.

In TETEM was een grote expositieruimte ingeruimd, de muren behangen met kunst, meer dan driehonderd foto's, schilderijen, tekeningen en collages. Ik zag weinig rode stickers, mooi zo, dat was een opluchting. Even voelde ik mijn portemonnee zelfs hevig branden in mijn handtas. Maar toen gebeurde er iets vreemds. Waar We Like Art me online vaak weet te verrassen en hun verkoopexposities in Amsterdam en Rotterdam er altijd zo heerlijk stijlvol uitzien, vond ik dit maar een trieste boel.

Sommige kunstwerkjes waren wat gekruld, de meeste zagen er een beetje sjofel en klunzig uit. Knip-en-plak-werk op klein formaat of op groter formaat. Ik kan even goed zelf gaan knutselen, beter nog. En u mag mij gerust geloven, dat is echt geen compliment. Was 'anoniem opgehangen' soms een excuus voor 'je winkeldochters slijten'? Ik zocht de lijst kunstenaars nog eens op. Daar zitten heus interessante types bij.

In TETEM: Christina Bakuchava, *Multisolo* (2015).

Foto Christina Bakuchava

Die Awoiska van der Molen heeft nu een solo bij Foam, van Berndnaut Smilde, de man van de binnenshuis opgewekte wolken, ben ik ook wel liefhebber.

Maar daar in Enschede zo tussen al die overdaad aan kunst, vielen ze me niet op. En waar ik meerdere werken van één maker herkende, sloeg zelfs de irritatie toe. Er is kennelijk iemand die niet onverdienstelijk billen kan schilderen, ik zag wel vijf paar billen, een ander (ik wil niet eens weten wie) schildert liefst konijnen en een derde kunstenaar maakt graag loeistrakke verfstreken op hout. Wanneer wordt iets een trucje? Of wanneer is een truc geslaagd? Uit pure verveling ging ik stickers tellen. Van de A3-werken waren er nog geen tien verkocht, de kleinere werkjes deden het stukken beter. Maar mijn portemonnee - die koelde af.